

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1505/2021
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Гордане Џакула и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници А.О.Д. „Станић и партнери“ из ..., против туженог „ББ“, ..., ..., чији је пуномоћник Гордана Поповић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 166/19 од 24.12.2020. године, у седници већа одржаној 24.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 166/19 од 24.12.2020. године, става првог изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 166/19 од 24.12.2020. године, става првог изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4 276/15 од 27.06.2019. године, исправљеном решењем тог суда П4 276/15 од 23.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор ненадлежности суда Републике Србије за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 18.02.2016. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи одлука Комисије за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена, при Привредној комори Србије, бр. 12. rs - 7/19 (15) од 30.11.2015. године. Ставом четвртим изреке, обвезан је тужилац да туженом исплати на име трошкова парничног поступка износ од 441.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж4 166/19 од 24.12.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П4 276/15 од 27.06.2019. године у ставу трећем и четвртим изреке, а жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужиоца изјављена против става првог и другог изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 276/15 од 27.06.2019. године, као недозвољена. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену – става првог изреке, тужилац је благовремео изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, из разлога прописаних одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. наведеног члана, о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. став 2. ЗПП, оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе, као ни за новим тумачењем права, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је поништај Одлуке Комисије за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена при Привредној комори Србије. Нижестепеним одлукама одбијен је тужбени захтев применом одредби члана 7, 57 - 64. Закона о арбитражи („Службени гласник РС“ бр. 46/2006) којима је регулисана улога суда и поступак поништаја арбитражне одлуке у судском поступку, са конкретно наведеним разлозима из којих се може усвојити тужбени захтев (члан 58.), за које је утврђено да нису испињени, а у вези чланова 7, 22, 23 и 24. Правилника о поступању за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена („Службени гласник РС“ бр. 31/2011...67/2014), који акт уређује правила поступка за решавање спорова поводом регистрације назива националног интернет домена, пред специјализованим сталним телом формираним при Привредној комори Србије. Спорним правним питањима постављеним у ревизији у погледу примене Закона о жиговима и уставних одредби којима се јемчи мирно уживање имовине и других имовинских права (члан 58. Устава РС) и уређују основна начела економског уређења (члан 82. Устава РС), кроз указивање да су дејства одлуке арбитраже у супротности са јавним поретком Републике, ревидент у суштини тражи да се поново испита правилност донете арбитражне одлуке у меритуму, што није допуштено у поступку судске контроле према одредбама члана 7. и 58. Закона о арбитражи, с обзиром да домаћа арбитражна одлука има снагу домаће правноснажне судске одлуке (члан 64. наведеног Закона). По становишту ревизијског суда, у конкретном случају нема места дозвољености посебне ревизије ни ради уједначавања судске праксе јер уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке које доказују различито поступање судова у истој чињеничној и правној ситуацији као што је конкретна и супротном пресуђењу судова о истом захтеву. Решење Савезног суда Гзс 20/96 од 31.10.1996. године, на које се ревидент позива, а којим је усвојен захтев Савезног државног тужиоца за заштиту законитости и укинуте нижестепене пресуде, не представља правноснажну судску одлуку нити се у том предмету ради о истој ситуацији као у конкретном спору. Такође, позивање на релативно нерегулисану област интернет домена и скромну домаћу праксу у утврђивању статуса

„општепознатог знака“ или „чувеног жига“, као и недоследност и произвољност у арбитражним одлукама, са позивањем на две одлуке арбитражне Комисије, не може представљати разлог за постојање потребе уједначавања судске праксе. Имајући ово у виду, али и да одлука основаности захтева са оваквим тужбеним затхевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку и на коме је судска одлука заснована, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и члана 61. Закона о арбитражи („Службени гласник РС“ бр. 46/2006), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Означена вредност предмета спора од 400.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе 09.12.2015. године, као и на дан преиначења тужбе 19.02.2016. године, па је ревизија тужиоца недозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима ревизијског поступка из става трећег изреке решења донета је применом члана 154. став 1. и члана 165. став 1. ЗПП, јер трошкови подношења одговора на ревизију не представљају трошкове потребне за вођење парнице.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић